Kmetijske in rokodelske Novice.

Na svitlobo dane od c. k. krajnske kmetijske družbe.

Tečaj V. | *V srédo 2. rožniga cveta 1847.* | List 22.

Povabilo.

S pervim dnevam *prihodnjiga* mesca (maliga serpana) se začnè *novo naročevanje* Novic za tiste, ki so plačilo le za *polovico* tega leta odrajtali. Naj tedej za *drugo polovico* pošljejo naročivni denar *še ta mesec*, ki — kakor je že znano — znese za pošiljanje Novic z vsimi dokladami *po pošti* 1 gold. in 15 krajcarjev, sicer pa 1 gold. — Če hoče kdo *vnovič* pristopiti, bo Novice ravno po ti ceni dobival; zamore pa tudi liste *perve polovice* tega leta po oznanjeni ceni dobiti.

Vredništvo.

Solzíca Novic

ranjcimu visokozaslužnimu gospodu

Balantu Staniču,

goriškimu korarju i. t. d.

gorečimu podporniku družbe zoper terpinčenje žival.

Ne zavid'mo ti sladkosti raja,
Jo zasluži tvoja glava siva,
Vender mračna nas britkost obhaja,
Slišat', de te rahla perst pokriva.

Še cedí ti z líca pót in rôsa
Za ljudí, živaljco preganjano:
Kar nevtégama jeklena kôsa
Trudnim' sercu udari smèrtno rano! —

Kómur serce, kakor tebi, bíje:
„De bi vsaka stvarca srečna bila",
Mu solzíca gorka lice oblíje,
De ti luč življenja je ugasnila.

Vsjal človenosti si lepe klice,
Vidil, de so berst obilno gnale,
Gledal tù obétne njih cvetíce:
Sad ti unkràj groba bodo dale.

Dêblo usmiljenja bo raslo obširno,
V hlad sprejémalo ljudí, živali,
Ki bodo v zavetji njega mirno
Pôzno tvoj spomín še blagovali.

—n.

Nekaj nekterim tkavcam za poduk.

Nekteri tkavci se pritožujejo, de jih, posebno če kako povoljnato prejo v delo osnujejo, včasi od tkanja takó noge zvečer bolé, de se jim jih skorej gibati ne poljubi. Taka se pa večidel tistim tkavcam godí, kteri se napčno vredenih podložnikov v svojih statvah poslužvajo; imajo jih namreč pod seboj za en konec v tla perbite, drugi konec pa je na šev za primi ali berdo takó zapet, de tkavc berdno zapetko tik nožniga palca ima.

Taka nepriročna priprava tkavcu veliko vzrokuje nepotrebniga truda in ga še pri delu za marsikakšno péd platna primudí. Svetovati bi bilo takim terpinam, de bi si v svojih statvah napravili podložnike, kakoršnih se tkavci v večih krajih in tudi okoli Ponoviča z veliko zadovoljnostjo poslužujejo, in sicer po sledečim popisu. Vzemi, ako le na dva podložnika hočeš, dvoje desk, in naj bode sleherna pol tretji čevelj dolga in pol četerti palc široka. Namesto de bi ti deski pod seboj na tla pripenjal, jih gibljivo pripni pred seboj pod veliko vratilo kakih 8 palcov od tál v zvez, *) ktera sklepa noge pod statvami; in sredi desk naredi rinčke, v ktere primi ali berdo zapneš. Od rinčkov pa tiste deskne konce proti sebi z nogama k tlam pritiskaj, kar se tudi v nar terdnejši obutvi lahko godí, in tako zamoreš sleherni snutek, naj bo kakoršne baže kolj hoče, z majhnim trudam in vpehanjem odpirati.

Ve skerbne Novice! ste marljivo česke kolovrate južno-slovenskim predicam priporočevale, in tudi so že ene pokazale, de bistre so glave, in de um jim je dan, ki so po českim kolovratu si domače tanjčice pripravile; zató se nadjam, de tudi tkavcov ne boste zanemarle, temuč jim bratoljubno s časam kak koristen poduk podelile.

Podgrivarski.

*) Ako zvezi nimaš pri statvah, kamor bi podložnike pripel, si zamoreš lahko tako pripravo za podložnike omisliti ter jo na tla pribiti.

Pasja stekljína.

(Dalje.)

Ventati psam to strašno bolezen, in jo ljudém in živalim odverniti, so té le tri rečí potrebne: pervič ovérati, de ne vstane stekljína ne med psmi, ne med drugo živaljo; drugič, ako pa vstane, varvati škode med ljudmí in živalmi; tretjič, popadenim in ugriznjenim jo ventati po vsih dozdaj nam znanih pomóčkih, jih zdraviti in braniti, de se ta neznana bolezen med zdrave ne širja. — To troje doseči, naj se bo vsak po naukih natanjko ravnal, ki mu jih bomo dali.

Bolezen je v začetku skrivna, ne čakajmo očitnih znaminj; sum nam bodi zadosti, de psa rečemo stekljíga in ljudém silno nevarniga. Začuti kdo té znaminja nad svojim psam, naj to reč berž pové gosposki, in naj vse po teh zapovedih déla; če pa ne, bo kriv velike policajske pregréhe, in bo mogel vso storjeno škodo povračevati.

Stekljíno psam overati, je treba vediti, od kod jo dobivajo. — Dosti rečí imenujejo, de so jim krive stékle bolezni; pa nič se práv dobro ne vé. To vémo, de marsiktere stvarí jim jo pripravljajo, in ji pot nadeljujejo. Take so: dolg neprejenljiv mraz in po njem nagla vročína; prevelika in predolga vročína poléti, trud in vpéhanje, če pes nima prilike se vode napiti; taka se rada godí psam prikljénjenim, ki jim ali nič ali premalo piti dajajo, de so prisiljeni svojo spušeno scavnico piti; léža pozimi pod vročo pečjó; dolga lakota, gnjila pijača iz mlake, iz gerde luže; nar berž pa izvira pasja stekljína iz silne pregnane jéze in branitve po plemenu hoditi. Zavoljo te branitve so psice zlasti rade stékle, psi pa, ki so zgonjeno psico vóhali in lizali, pa odpodeni bili.

Pasjo stekljíno v začetku zádušiti je treba število psov pomanjšati, in nepotrebne pse zatreti. Če bo manj psov, bo tudi manj stékle kuge, manj ugriznjenih ljudí, manj ostékljene živine. Vsak naj se znebí nepotrebnih lajavcov. Nepotrebne pse okrog létati pušati je prepovedano, konjač naj jih pobija; ravno taka je s koristnimi psi, če hodijo brez grebenic, in se brez ovratnikov potepajo. S takim potépanjem najdejo priložnost se gristi in klati s psmi, ljudí popádati, po lakoti in žeji vse vprék žreti, vse lokáti, in si steklo bolezen nakopavati. Pasji gospodár ne pazi nanj; ne vé, kaj počenja. Popadne, vjedne, skernobne pse naj priklepajo, če so dòmu potrebni, ali pa naj jih ubijejo.

Pasja hrana, strežba in oprava, de ne bodo boléhali, naj bo taka le: Jesti jim dajaj zadosti čedne zdrave hrane; naj ne stradajo, de ne pojédajo blata, nesnage in mercíne; zlasti poleti jim ne dopušaj gnjile, smerdljíve kervi, mesá, tolše, ali kake smerduhe. Skerbi mu za čisto, hladno, zdravo vodo; žeje naj ne terpí, pomij in pa lugov naj ne pije. Škodvajo mu vse vréle, dišávne, vróče, hude in prekisle jedí: kostí naj hrusta in gloda, kost mu nar bolj tékne. Čédi ga, česaj, čehaj, peri, kópaj, ostriži kocaste vsaj dvakrat v létu, in v vodo jih plavat goni. Pasjico jim pogostama očédi in z novo slamo nastéljaj. Pozimi naj bodo v toplim hlevu na snažni slami, varni pred mrazam, močo in vetram; daj jim dovelj čiste vode, in poskerbi, de jim ne zmerzuje, in de se jim zmerznjena ne zmenja. Ne pušaj jih ležati pod zakurjeno pečjo, ne z glavo blizo ognja, ne sicer pri ognji, možgane jim vnéma ta reč. Poléti naj imajo obilno hladne, čiste vode; ne goni jih, ne preženi jih z lovam, naj ne bodo na speklim soncu; so se pregréli, deni jih v hlad, odpéhajo naj se, potlej jih napôji. Ne draži, ne jézi jih v vročini in v velikim mrazu; po jezi jim ne brani piti; je pes prikljenjen, mu je to še bolj potrebno, sej tak je že tako nevoljin. Pusti jih po plemenu iti, kadar se gonijo; sila kola lomi. Vróčih, pregrétih, potnih ne devaj v prevelik hlad. Stariga psa daj ubiti; starec od vsake majhne stvarce rad steče. — Če tako s psmi ravnavš, ne boj se, de bi ti steklí: ti pa kteri steče, vsaj dobra vést te bo tolažila, de nisi nič zamudil.

Med neumnim polkam je vse polno vráž, praznih vér in domišlikov, kaj vse pomaga in ovéra, in venta pasji stekljíni. Pa prazne marnje in dozdevki so; skušnja je učila, de psi še tako žgani, obrezani, obsekani in ovarvani so le še hujši stekli, ker so menili, de ne bodo nevarni, in so jim zaupali. Taka prazna marnja je tudi psam glavo žgati z razbeljenim železam ali pa s ključem sv. Uberta; rezati pse in jih skopsti; odsekati jim rép, in rano zažgati; perrézati jezik, in ga dergniti do kervaviga z ojstrim orodjem, de mu čutne bradovičice posnamejo. Taka je le, de ne véš, ali bi se smejal, ali jokal neumam. In kaj še? — še červa mu rézejo, to je: jezik mu spodréžejo; moč jezik obračati, to je, jezikove kitice mu vzamejo, ki mu jih je Bog vstvaril; mu te kitice odrežež, ne more jezíka votliti, in vode lokati, in tedaj še laglej stekljíno dobiva. Sej ste pametni, in ne bote vi tem in takim abotam in marnjam verjéli!

Neumno je tudi in silno nevarno, pse kadar imajo spoj, s polenam ali s kakim drugim kolam saksebi tèpsti; z merzlo vodo jih politi, nar hitrejši in nar gotovši pomaga.

(Dalje sledí.)

Zvezdoslovje.

(Dalje.)

2. §. *Težna moč zemlje.*

Akoravno sonca, lune in druzih zvezd nič ne podpira, vender nikamor ne padejo; takó je tudi naša zemlja okoli in okoli čisto prosta, in brez vse podpore. Nej kako reč na vse kraje z enomerno močjo in tudi gori in doli vlečejo, za las se ne bo premaknila. Božja modrost je zvezde takó vstvarila, in jim tako moč dala, de ena drugo enakomerno vlečejo ali podpirajo; takó so vse uterjene, nobena se ne more nikamor zavaliti, in vsaka ostane, kamor jo je Bog postavil.

Veliko je skritih, nevidnih, pa vender dobro znanih močí; mi vidimo železo proti kalamiti pomikati se; kalamične močí (Magnetismus) pa, ki jo na-se vleče, ne vidimo; nebeški oginj ali eléktro je v vsih rečeh pričijoč, brez de bi ga vidili; en pogled, ena besedica vžge mladenča sercé, de je kaj; ali ni to po neki čisto skriti močí? — Zvezdno moč imenujejo učeni: težno moč. Če deneš v eno vagno kúpo 5 funtov svinca, v drugo tudi ravno toliko funtov, vaga bo stala, kakor de bi v nje kúpah nič nič teže ne bilo; nej bo v eni kúpi tavžent, ali sto milijonov centov, in v drugi ravno toliko, bo vaga tudi stala; — poglej! taka je pri zvezdah; vsaka zmed njih ima svojo težo proti vsim drugim; torej ostane vsaka, kjer mora po svoji teži biti.

Vsaka zvezda in tedaj tudi zemlja vleče po svoji težni moči vse bližnje rečí na-se; torej nemore nič iz nje in nikamor pasti. Če vagaš 150 funtov in če hočeš poskočivši od zemlje odtergati se, berž te bo z močjo 150 funtov nazaj na-se potegnila. Vsa teža je le zemljina moč, s ktero vse rečí na-se vleče. Kakor vleče zemlja tebe na-se, vleče ravno takó na unim kraji svetá, v Ameriki in povsod vse rečí na-se, de nihče se ne more od nje odtergati, nič iz nje pasti.

Vse zapopadke od gori in doli od više in niže, si le mi sami po svojih merah delamo; v Božjim lepim stvarjenji ni clo nič gori ne doli, ne više ne niže; kamor kažemo o poldne gori, ravno tje kažemo z roko o polnoči doli; zakaj zemlja se v slednjih 24 urah po enkrat okoli in okoli oberne; kar je tedej o poldne ravno gori na verhu pod soncam, pride čez 12 ur, tedaj o polnoči ravno od spodej nasproti sonca.

3. §. *Noč in dan.*

Kér je zemlja krogla, in kér je le eno sonce — saj od dveh neste mende še slišali? — — ni mogoče drugači, kakor de jo sončna svetloba le od ene strani in sicer polovico krogle razsvetljuje; polovica krogle ali zemlje je tedej vselej svetla in polovica tamna; kér se pa v 24 urah okoli oberne takó, de pridé vselej enaki kraj sveta in ob enakim času ravno pod sonce, kar poldan imenujemo, je očitno, de imamo na zemlji v 24 urah vselej enkrat dan in enkrat noč.

Zemljokrogla se vertí od večera proti jutru; sonce se nam prikaže zjutrej od izhóda; zemlja se berž naprej vertí, dokler ne pridemo s svojim krajem naravnost ali navpik pod-nje; takrat je poldan; zemlja se vertí naprej in na večer zgubivamo sonce iz svojih očí, kér se naprej v tamo pomaknemo. Vsi kraji, ki ležé od nas naravnost proti severju in jugu, imajo ob enakim času z nami poldan in polnoč. Vsi kraji, kteri ležé od nas bolj proti izhódu, imajo pred od nas jutru, poldne, večer in polnoč; vsi kraji pa in dežele, ki ležé od nas bolj proti zahodu, imajo kasneje od nas jutro, poldne, véčer i. t. d. V Radgóni je pred poldne kot v Celji; v Celji pred ko v Celovcu; v Celovcu pred ko v Milanu. V Petroburgu, kjer ruski car stanuje, je za celo uro — tedej za 24 del okroža svetá pred jutro ali poldne, kot v Parizu, kjer francoski kralj svoj sedež imá.

Mislimo si, ako bi kdo šel od nas naravnost proti sončnimu izhodu, in de bi peš in počasi četertino okrožleja svetá do 15. kimovca 1851. leta dokončal; bo na ta dan — kadar bi pri nas poldan bil — pri njem in v tistih jutrovih deželah, kjer bi se znešel, ravno šest po poldne — ali večer; — če bi pa bil berže popotoval, de bi bil do 15. kimovca 1851. léta že dve četertini okrožleja sveta prešel; takó bi bila na enaki 15. kimovca 1851 — kadar bi bil pri nas poldan — pri njem in v njegovih novih krajih ravno polnoč med 15. in 16. dnévam kimovca; postavimo zdaj, de bi se bil v barki berž vozil, in de bi bil do imenovaniga dne tri četertine okroža svetá za sabo imel, takó, kadar bi bil pri nas poldan 15. kimovca, bi pri njem — to je v Ameriki, ali blizo nje — šesta ura v jutro 16. kimovca 1851 bila, in ko bi se še hitreje vozil, de bi prišel nazaj do nas in sicer do 15. kimovca 1851 o poldne, bi njemu bil 16. kimovca 1851; on ima tedej en dan več v številu od nas, ki je proti izhodu okoli svetá šel; tisti pa, ki bi se bil na pot okoli svetá proti večeru obernil, in od jutra nazaj prišel, bi iz enacih vzrokov na 15. kimovca 1851 le 14. kimovca, tedej en dan menj od nas v številu imel.

Te gole resnice, in de je svet res krogla, spričujejo tudi vsi tisti, ki so v barkah že okoli in okoli te krogle prišli. Mágelan je bil pervi, ki se je bil 1519. léta na tako pot podal, in jo v tréh létih srečno dokončal. Nastopnikov je imel že veliko, takó, de današnji dan ni to nič več posebniga. Angleži so od 80 lét doli slavniga Kooka trikrat na tako pot okoli svetá poslali; vselej je k temu potreboval po 3 léta; na poslednji poti so ga divjaki unikraj Amerike na nekim otoku ubili in berž snedli. Ruski car je po dokončani francoski vojski že dvakrat barke na tako pot poslal. Po tacih potih se je za vse dežele in otoke po morjih zvedlo tako, de ga nimajo več upanja kakih novih dežel sred morja najti.

Misliti si moramo — pa le misliti — kakor de bi zemlja na podvózi med dvema tečajama od večera do jutra vertela se; ta podvoz je nekoliko nagnjena, tó je proti severju malo vzdignjena, proti jugu pa ponižana. Severni tečaj naše zemlje je obernjen na pervo zvezdo v ojesu maliga vozá; torej se ta zvezda nič ne premika, vidil jo boš na večer in v jutru, pozimi in poleti, in vselej na enakim mestu; vse druge se verté, ta pa clo nič ne. Počutki nas večkrat goljufajo; kakor se enimu zdí, ki se v čolniču sedé po neki tihi reki pelje, — de hiše, drevje, trava plešejo in proč od njega bežé, med tem, ki vse to na mestu ostane, in le on s čolničem beží: ravno takó mislimo tudi mi, de sonce in zvezde naprej tekó in zad gredó, kér vse na svojih mestih ostajajo, in le mi se s svojo zemljo vertimo; zmirej na mestu obstoječa zvezda v ojésu maliga vozá nam to resnico popolnama spričuje. —

(Dalje sledí.)

Velki zbor
c. k. Ljubljanske kmetijske družbe 20. dan veliciga travna.

(Dalje.)

Vernímo se v dvoráno krajnskih deželnih stanov nazaj, kjer je velki zbor kmetijske družbe bil, kteri se je tudi obertniska družba pridružila.

Pomenki zbora so se začeli z oznanilam vsih tistih rečí, ki se sploh med opravila družbniga odborništva štejejo, in ktere so ali že dokončani opravki, ali pa taki, ki jih odborništvo družbi še le svetuje, de bi se storile; kér sicer brez dovoljenja velkiga zbora nimajo nobene veljavnosti. Dohtar Bleiweis, tajnik c. k. kmetijske družbe, je 12 tacih rečí v imenu družbniga odborništva velkimu zboru na znanje dal. Pervič je govoril od lanjske sadne razstave, ktera se je, kakor naši bravci že vedó, dobro obnesla in ki je tudi veliko upanja dala, de se bo letašnja še boljši skazala, zakaj dobiček, ki ga bo sčasama Krajnska sadjoreja, pa tudi sadjorejci od tacih razstav imeli, je takó očiten, de ga sleherni človek lahko zapopade. Očitne razstave kmetijskih pridelkov in rokodelskih izdelkov so poterjeni nar boljši pripomočki, de kmetijstvo in rokodelstvo veselo naprej hití, kér eno in drugo se le boljša in povzdiguje po izgledih, ki so boljši in gotovši spodbadki, kakor nar lepši besede in opomini. Kar prihodnje sadne razstave v Ljubljani vtiče, je bilo sklenjeno, de bi po izgledu naše ljube sestre v Celjovcu — Koroške kmetijske družbe — tudi naše razstave takóle napravili: Eden poglavniših namenov sadne razstave je vse domače pleména sadja in njih imena zvediti; kér pa nektere pleména poprej, dozorijo, naj bi sadjorejniki ali po namestnikih kmetijske družbe, ki so po vsih kantonih postavljeni, ali pa naravnost v pisarnico kmetijske družbe v Ljubljano, od mesca do mesca dozoreno sadje z imeni vred na ogled pošiljali, se vé de od vsaciga pleména le toliko, kolikor je za spoznanje potreba, od hrušk in jabelk po 2 ali k večimu po 3. Odborništvo si bo vse zapisalo, v Novicah oznanilo in vsaciga, kterimu je za sadjorejo kaj mar, povabilo, de naj pride poslano sadje gledat. V jeseni bo pa velika sadna razstava, kakor je lani bila. Nadjamo se, de bomo po ti poti naš namen prav lahko dosegli, če nas bojo le Krajnski sadjorejniki prijazno podpirali in nam svojih pridelkov vsaki mesec na ogled pošiljali. Udje kmetijske družbe in pa bravci Novic se bojo gotovo z nami sklenili, de bomo z združeno pomočjo občnokoristni namen dosegli!

(Dalje sledí.)

Slovesnost v Celji.

Dnevi od 15. do 18. velikiga travna bodo v Celjskih dogodivšinah med nar imenitnišimi na véke ostali.

Milostljivi knez in škof gosp. gosp. Anton Martin so se v saboto večer, 15. dan pretečeniga mesca kmalo po petih od Nove cerkve pridši Celjskimu mesticu približali. Mogočen glas velikih topov je Njih prihod oznanil. Kmalo so vsi zvonovi v Celji in okoli Celja veselo peli. Celo mésto je bilo na nogah, zunaj Celja pri cerkvici sv. Maksimiljana zbrano, serčno ljubljeniga višiga pastirja spodobno sprejeti. Sprejetva je bila ravno tako slovesna kakor serčna: saj so bili od vsih zaželjeni Oče, ki so med svoje ljubljene prišli.

Drugi dan, odločen za posvečenje noviga opata gosp. Matija Voduševa je bil zopet dan svetiga veselja za mnoge in mnoge. Kaj takiga še Celje mende nikdar ni vidilo. Prečastitiga kneza-škofa v vsi krasôti škofoviga kinča so obdali še trije veličastni gospodje s škofovimi kapami: prečastiti gosp. dohtar Janez Krauss, Štajarskiga vladarstva c. k. svetovavec in infulirani prošt, mnogih zbranih duhovnov in deželskih gospodov, nekdanji profesor in rector magnificus na Graškim velikim učilištvi, in pa prečastita gospóda stolni prošt in stolni tehant. Po opravilu, pri kterim so gospod opat vso obrobo opata iz rok škofa prejeli, so tudi oni s škofovo kapo kneza v opatijo spremili. To opravilo, ki je bilo zopet živa priča čez posvetne modrosti svete cerkve, ni nobeniga serca pustilo neginjeniga. In de je bilo sveto veselje popolno, so milostljivi škof svoj pastirski glas — kér so iméli duhovne otroke nemškiga in slovenskiga jezíka okoli sebe, v obojim, narpoprej v slovenskim in potém v némškim povzdignili, in vse z velikim veseljem napolnili. Čez tri ure je celo opravilo terpélo, pa je vsakimu še prehitro minílo, tako je bilo človeškimu sercu primérjeno. De je h celi lepoti verla cerkvena obroba, ki so jo večletni oskerbnik Celjske fare častiti gosp. Plaskan Mihael oskerbeli, in pa pričijočnost blagorodniga gosp. kresijskiga poglavarja, Antona Schürerja, žlahtniga Waldheima z vsimi kresijskimi gg. uradniki, mestnim poglavarjem in odborništvam mnogo pripomogla, se vé de.

K obedi so bili vsi imenovani gospodje z mnogimi duhovnimi, zavsim 80 oséb okoli milostljiviga škofa in novo posvečeniga gosp. opata v opatíi zbrani.

V pondeljek (17. dan p. m.) se je podelil zakrament sv. firme, narpervič v nemški cerkvi za méstne nemške otroke, in potem v farni cerkvi za slovenske otroke iz Celjske in bližnjih sosesk Celjske tehantije. Starišem, bôtram in otrokam so milostljivi vikši pastir, v nemški cerkvi po nemško, v farni po slovensko rezno pa vse ljudomilo v pridigi vsakimu umljívi dolžnosti na serce navezali, ki jih zavoljo zakramenta sv. firme prevzamejo. Nobeno oko ni ostalo suho, nobeno serce mende ne brez dobrih sklepov.

Za toliko veselja, ki so ga milostljivi škof svojim ljubljenim Celjanam naredili, so tudi oveseljeni nasprotno hvaležnost skazati si brez preneha prizadevali. Muzika, strél, vse spodobno obnašanje je vseskozi te tri dni priča bilo, kako srečne de se Celjani štejejo, svojiga nekdanjiga ljubljeniga fajmoštra ko škofa v svojim ozidji imeti. Poslednji večér (17. d. p. m.) pa veselje nobene mére več ni imélo. Mésto je bilo razsvetljeno, na ličnim hribcu sv. Miklavža nad Celjem opatíi nasproti se je oskerbel verli krés iz sto in sto svetíl, ki je v lepi zlogi plamenite pismene „VIVAT ANTONIVS“ v opatijo, v mesto in daljne kraje veličastno žaril; med tem de so topovi treskali, iz plamenitiga napisa vseskozi mogočni ognjeni šôpi kviško švigali, mile zvezdice okoli igrale, ljudstvo sto in sto glasno „Vivat“ vpílo, muzika svoje soglasje daleč okoli razlegala. Vse je bilo vesélo, in vsega, nadjamo se, je bil sam Bog vesél.

V torek zjutrej (18. dan) so milostljivi knez med zbranim ljudstvam svoje Celje zapustili; ti dnevi pa bodo celimu kraju vedno v blagim spominu ostali.

Poslavljenje.

Presvitli Cesar Ferdinand so po vikšim sklepu od 17. velikiga travna dozdanjiga poglavarja ilirske dežele gosp. barona Jožefa Weingartna, za kancelarja pri c. k. vikši dvorni gosposki na Dunaji izvolili.

Oznanilo novih bukev.

Te bukve, ki se jim pravi: „Serce ali spoznanje in zboljšanje človeškiga sercá, ktero je ali božji tempelj ali pa hudičev berlog“ so častitljivi oznanovavec svete vére, gospod Andrej Skôpec iz Amerike v nemškim jeziku svojim perjatlam v Teržič v spomin poslali, in s temi besedami perporočili: Berite in premišljujte, spet in spet berite, in na-se obračajte! V resnici so te bukve tako lepe, de se jih človek skorej ne more naveličati brati, temuč če jih večkrat bere, lépši se mu zdé. Zavolj njih posebne lepote ali božjiga duha, kteri se iz njih glasí, smo jih na Krajnsko predjali, in akoravno upamo, de bo Krajncam ali sploh Slovencam z njimi tolikanj bolj vstreženo, kér dozdaj v Krajnskim jeziku še nismo iméli tacih bukev, iz kterih bi se mogel notranji človek práv spoznati: smo verh tega še takó naredili, de vsak, kteri te bukve kupi, s tem tudi svéto véro v Ameriki razširiti pomaga; kér vse, kar se per njih perdobí, se bo misijonarjam ali oznanovavcam svéte vére v Ameriko poslalo, de bi môgli z véčimi perpomočki luč svéte vére nekoliko delj v tiste kraje nesti, kjér dozdaj v strašni dušni temi peklénski duh kraljuje. — Is teh bukev tudi vsak vidi, kako lepo branje imajo ljudjé tudi v daljnih krajih svetá.

De pa vsakteri svoje sercé z vsimi njegovimi nagibi ložej práv spozná ter v spominu ohrani, in kér človek le po pravim spoznanji samiga sebe od Boga moč zadobí svoje nar nevarniši iz serca izvirajoče skušnjave srečno premagati, in svoje serce očistiti, kar je podloga vse sréče za časno in véčno življenje: je vse, kar je k temu treba, tukej v desetih zjasnjenih ali razloženih podobšinah pred očí postavljeno; nekteriga bo sveta grôza obletéla, ko bo vidil, kaj ima v sercu. — Tudi so v teh bukvah molitve sv. maše, spovedi, sv. obhajila, pa tudi druge molitve, litanije, sv. pésmi in še posébno branje in premišljevanje za vsak dan in praznik svétih časov celiga léta. — Cena: nezvezane brez naméčka po 25 kr., terdo zvézane z vtikalam 40 kr., z usnjatim herbtam 45 kr., v usnji 55 kr. in v zlati obrézi 1 gold. 35 kr. Per gosp. Leop. Kremžarji pod Trančo Nr. 168.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani 29. Vélikiga travna.		V Krajnju 25. Vélikiga travna.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	3	14	3	35
1 » » banaške	3	15	3	25
1 » Turšice	2	23	2	28
1 » Soršice	2	30	2	50
1 » Rèži	2	28	2	35
1 » Ječmena	1	51	1	46
1 » Prosa	1	56	1	54
1 » Ajde	1	41	1	39
1 » Ovsa	1	5	1	10

Vrednik *Dr. Janez Bleiweis.* — Natiskar in založnik *Jožef Blaznik v Ljubljani.*